

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 19C/114/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115206888
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Baranová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8115206888.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Danielou Baranovou v spore žalobkyne: Q. X., Y.. X.X.XXXX, L. E. XXX XX E. XX zastúpenej: JUDr. Martina Kožárová Jenčová, advokátkou so sídlom Slovenská 69, 080 01 Prešov proti žalovanému: Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a. s., so sídlom Komenského 50, 042 48 Košice, IČO: 36 570 460, o zaplatenie 815,18 eura s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňi z titulu bezdôvodného obohatenia sumu 116,40 eura s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 23.3.2015 do zaplatenia a sumu 698,78 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 17.8.2018 do zaplatenia.

II. Priznáva žalobkyňi voči žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 23.3.2015 domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 116,40 eura s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 23.3.2015 do zaplatenia z dôvodu, že je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti R. - F. Č.. XXXXX/XX o výmere 1172 m² orná pôda v súhrnom podiele 1 zapísanej na LV č. XXXXX k.ú. I.. Na uvedených nehnuteľnostiach sú vybudované kanály, ktoré sú súčasťou vodohospodárskej stavby „I. - C., R. Q.. C.“, ktorej správcom je žalovaný. Podľa účelového zamerania detailu, vyhotoveného GEP - Štefan Varga, uvedená stavba predstavuje trvalý záber týchto pozemkov. V zmysle súdnej praxe o plnenie bez právneho dôvodu podľa § 451 Občianskeho zákonníka ide aj v prípade cudzieho pozemku bez právneho dôvodu. Poukázala ďalej na to, že podľa zjednocujúceho stanoviska spoločného kolégia Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.1.2013 bezdôvodné obohatenie vzniká nielen v prípade, ak sa protiprávne nezmenšil majetok obohateného, ale aj vtedy ak sa doterajší majetok nezmenšil, hoci by k tomu došlo, keby bol obohatený plnil svoje povinnosti.

V danom prípade žalovaný užíva nehnuteľnosť žalobkyne bez právneho dôvodu, čím sa na jej úkor obohacuje. Žalobkyňa listom zo dňa 23.7.2014 požiadala žalovaného o vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalovaný reagoval listom zo dňa 24.11.2014, podľa ktorého žalovaný má za to, že najneskôr v deň právoplatnosti stavebného povolenia boli nehnuteľnosti žalobkyne zaťažené vecným bremenom, ktoré vzniklo zo zákona. V tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/56/2014, ktorý v obdobnej právnej veci konštatoval, že ust. § 20 ods. 1 zák. č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách nie je formulované ako vecné bremená. Vzhľadom na to si žalobkyňa uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa znaleckého posudku Ing. Dušana Kvasku č. 106/2013 (vyhotovený na ohodnotenie pozemkov v rovnakej lokalite) na sumu 1,20 €/m², t.j. výška bezdôvodného obohatenia za výmeru prislúchajúca podielu žalobkyne je 97 m² x 1,20 €/m² = 58,20 € ročne. V súlade s ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka (OZ) žalobkyňa uplatňuje nárok na za obdobie od 23.3.2013 do 23.3.2015 vo výške 58,20 € x 2 roky = 116,40 €.

2. Žalovaný vo veci podal včas odpor s tým, že je pravdou že cez dotknuté nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne, ktorých spoluvlastníčkou sa stala v roku 1997 aj kúpou, je vybudovaný kanalizačný zberač G a kanalizačný zberač G IV obe zberače ako súčasť vodohospodárskej stavby „Prešov - Sekčov, kanalizácia, I. stavba“. Povoľenie na zriadenie vyššie uvedenej stavby vydal Okresný národný výbor v Prešove, odbor poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva pod číslom Pôd. XXXX/XXXX dňa 22.03.1976. Východoslovenský krajský národný výbor v Košiciach - odbor poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva rozhodnutím číslo : XXX/XXXX-Vu zo dňa 08.03.1984 povolil užívanie tejto stavby. Podľa žalovaného podľa pôvodného znenia OZ od 01.04.1964 až do novely vykonanej zákonom č. 131/1982 Z. z. (teda v čase vydania stavebného povolenia) mohli vecné bremená vznikáť výlučne zo zákona. U vecných bremien zriaďovaných priamo zo zákona ide v podstate o určitý druh verejnoprávneho obmedzenia vlastníka nehnuteľností, ktoré je výrazom prevahy verejného záujmu vzťahujúceho sa k určitej prevádzke alebo zariadeniu nad záujmom jednotlivca bez toho, aby bolo toto zasahovanie podmienené súhlasom zo strany dotknutého vlastníka a bez toho, aby potreba existencie obmedzenia z vecného bremena bola zrejماً zo zápisu z katastra nehnuteľností. Pri posúdení toho, či sa jedná o vecné bremeno, alebo o zákonné obmedzenie, rozhoduje podstata týchto inštitútov vyložená v príslušnom právnom predpise, nie ich pomenovanie „vecné bremená“. Zákonné vecné bremená nie sú súkromnoprávnym inštitútom, ale inštitútom svojho druhu a to verejnoprávnym obmedzením vlastníckeho práva, patriacim do oblasti verejného práva. Režim zákonných vecných bremien nie je totožný s režimom zmluvných vecných bremien, pretože tieto sa riadia zvláštnou právnou úpravou platnou v čase ich vzniku. Nejde však o úpravu komplexnú, ktorá by vylučovala použitie všeobecnej úpravy OZ o vecných bremenách, teda ak špeciálne predpisy neobsahujú zvláštnu úpravu, riadi sa ich režim všeobecnou úpravou občianskeho práva. Teda napriek skutočnosti, že nový zákon ruší zákon predchádzajúci, zostávajú ustanovenia predchádzajúcich zákonov upravujúce oprávnenie k cudzím nehnuteľnostiam cestou spätného odkazu stále aplikovateľné. Preto je vždy rozhodujúci deň právoplatnosti stavebného rozhodnutia na konkrétnu stavbu.

Vzhľadom na uvedené má za to, že najneskôr v deň právoplatnosti stavebného povolenia boli nehnuteľnosti žalobkyne, resp. jej právnych predchodcov zaťažené vecným bremenom, ktoré vzniklo zo zákona (vecné bremeno nevzniká záznamom v katastri nehnuteľností, nakoľko tento zápis nemá právotvorný, ale iba evidenčný charakter) a ktoré trvá do času faktického zrušenia tohto zariadenia a to v prospech žalovaného, pretože podľa názoru žalovaného od tohto momentu boli vlastníci nehnuteľností pod stavbou vo verejnom záujme reálne obmedzení v užívaní svojich nehnuteľností. Ide o zákonné, legálne vecné bremeno, pretože má všetky charakteristické črty verejnoprávneho obmedzenia vlastníckeho práva, nakoľko : ide o obmedzenie vo verejnom záujme, ktoré bolo upravené v predpise kogentnej povahy z. č. 138/1973 Z. z. o vodách., ide o konkrétne vymedzenia oprávnenia a povinnosti vymedzeného, druhovo určeného subjektu, teda prevádzkovateľa verejného vodovodu, alebo verejnej kanalizácie., oprávnenie žalovaného je viazané na výkon činnosti, na povolenie odvádzať odpadové vody verejnou kanalizáciou pre obyvateľstvo., hospodársky účel vzniku vecného bremena spočíva v hromadnom odvádzaní odpadových vôd.

Žalobkyňa sa domáha zaplatenia sumy titulom nájmu za užívanie pozemku, na ktorom je postavená stavba - kanalizačný zberač, avšak zákony pripúšťajú v súvislosti so zákonným vecným bremenom výlučne dva špecifické nároky za obmedzenie vlastníckeho práva a to nárok na náhradu za nútené obmedzenie užívania nehnuteľnosti a nárok na primerané náklady na zachovanie a opravy vecného bremena a teda žalobcom požadovaný nárok na zaplatenie nájmu za zákonné vecné bremeno je nad rámec platnej zákonnej úpravy. Poukázal na to, že zákon č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách je „lex specialis“ vo vzťahu k OZ, čo znamená, že ak je o nejakej otázke komplexná úprava v špeciálnom zákone, nepoužije sa v tejto oblasti všeobecná úprava. Na vznik, rozsah a právo náhrady za nútené obmedzenia sa má výlučne aplikovať iba špeciálna úprava obsiahnutá v zákone č. 442/2002 Z. z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách. Nie je možné podľa názoru žalovaného „duplicitne“ použiť aj všeobecnú úpravu v OZ o nájme. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že v obdobných veciach existujú rozhodnutia, (aj okresného súdu v Prešove), v spojení s rozhodnutiami krajského súdu, ktoré zákonné obmedzenie nehnuteľnosti vlastníkov vo verejnom záujme obsahovo kladú na roveň zákonným vecným bremenám, aj keď ich tak priamo nepomenúvajú. Podľa žalovaného vlastníka pozemku nepochybne má v dôsledku výkonu oprávnení prevádzkovateľa právo na primeranú náhradu za nútené obmedzenie užívania nehnuteľnosti, ktorú si však môže uplatniť u vlastníka verejného vodovodu alebo verejnej kanalizácie v zákonných prekluzívnych lehotách odo dňa vzniku núteného obmedzenia užívania nehnuteľnosti.

3. Žalobkyňa v replike voči tomuto vyjadreniu poukázala na to, že sa nestotožňuje s názorom žalovaného ohľadom toho, že žalobkyňa má právo vyplývajúce zo zákonného vecného bremena, ktoré jej malo vzniknúť dňom právoplatnosti stavebného povolenia. V čase vydania stavebného povolenia dňa 22.3.1976 platil zákon č. 138/1973 Zb. o vodách, ktorý v znení účinnom od 01.04.1975 do 31.10.1993 obsahoval ustanovenie § 37 ods. 1 v tomto znení:

Správcovia (vlastníci, užívatelia) nehnuteľností sú povinní bez náhrady:

a) umožniť osobám, ktoré sa preukážu príslušným preukazom na vodohospodársky dozor, vstupovať za účelom jeho výkonu na nehnuteľnosti a do objektov, pokiaľ na to nie je potrebné povolenie podľa osobitných predpisov.

b) trpieť na svojich nehnuteľnostiach za podmienok určených vodohospodárskym orgánom umiestňovanie a udržiavanie vodočtov, vodomerov, vodných značiek (ciach), označujúcich najvyššie, prípadne najnižšie povolené vzdutie vody, a iných zariadení potrebných na účely vodného hospodárstva. Ustanovenie § 36 ods. 3 platí obdobne.

Až dňom 01.10.1995 (zákonom č. 199/1995 Z.z.) bolo do zákona včlenené ust. § 37a, podľa ktorého vodovodné a kanalizačné rady, ktoré sú vodohospodárskymi líniovými stavbami a ich výstavba je vo verejnom záujme, možno zriaďovať a prevádzkovať na cudzích nehnuteľnostiach v rozsahu vyplývajúcom z povolenia na vodohospodárske dielo podľa § 9. Oprávnenia stavebníka podľa odseku 1 vznikajú dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vodohospodárskeho orgánu na zriadenie vodohospodárskeho diela. Povinnosti vlastníka podľa odseku 1 sú vecným bremenom podľa osobitných predpisov. 15a)

Zákon č. 199/1995 Z.z., ktorým bolo zavedené ust. § 37a nemal žiadne prechodné alebo záverečné ustanovenie, z ktorého by vyplývalo, že oprávnenia podľa § 37a sa vzťahujú aj na stavby postavené pred jeho účinnosťou. Na porovnanie poukázala na ust. § 34 ods. 1 zák. č. 79/1957 Zb. o výrobe, rozvoje a spotrebe elektriny (elektrizačný zákon), ktorý uviedol, že dňom účinnosti tohto zákona vznikajú oprávnenia a povinnosti podľa § 22 až 26 (t.j. oprávnenia zo zákonného vecného bremena) i v prospech vedení, ktoré boli zriadené pred dňom účinnosti tohto zákona. Zákon č. 199/1995 Z.z., ktorým sa novelizoval zákon 138/1973 Zb. o ust. § 37a, však žiadne podobné ustanovenie neobsahoval, a teda žalobkyňa nevniesla povinnosť trpieť už zriadenú vodohospodársku stavbu. Naopak, zastáva názor, že z dikcie ustanovenia § 37a ods. 2 je zrejmé, že oprávnenia z titulu zákonných vecných bremien vznikajú vo vzťahu k tým vodohospodárskym stavbám, ktoré budú povolené po účinnosti zákona, teda do budúcnosti. (Oprávnenia stavebníka podľa odseku 1 vznikajú dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vodohospodárskeho orgánu na zriadenie vodohospodárskeho diela.) Ak by aj pripustila, že dňom právoplatnosti stavebného povolenia, teda dňom 22.03.1976 vzniklo žalovanému zákonné vecné bremeno podľa právneho predpisu účinného až 01.10.1995, išlo by o pravú retroaktivitu., o ktorú ide vtedy, ak neskorší právny predpis so spätnou účinnosťou, teda s dopadom do minulosti, upravuje vzťahy, ktoré vznikli v minulosti. A dôsledku toho nastáva stav, v rámci ktorého účinnosť neskoršieho právneho predpisu nastáva skôr ako jeho platnosť (skôr, ako začal existovať). Takýto postup je nezlučiteľný s princípom právneho štátu a je zakázaný ako neprípustný. Nemožno teda pripustiť, aby dňom právoplatnosti rozhodnutia o povolení zriadenia vodohospodárskeho diela vzniklo zákonné vecné bremeno, keďže tento deň nastal ešte pred účinnosťou zákona č. 199/1995 Z.z. Podľa znenia § 37a totiž vecné bremeno vzniká dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o zriadení vodohospodárskeho diela.

Poukázala na to, že zo zápisnice zo dňa 04.03.1976 vyplýva, že pokiaľ ide o majetkoprávne usporiadanie pozemkov v súvislosti s predmetnou výstavbou, vodohospodársky orgán konštatuje, že pre prejednávanú výstavbu je potrebné získať pozemky. Podľa Rozhodnutia č. Pôd 5052/1975, ktorým ONV - odbor poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva v Prešove vydal povolenie na zriadenie vodohospodárskeho diela, bolo zároveň vydané povolenie na vyvlastnenie potrebných nehnuteľností a prístup k nim v rozsahu potrebnom na vybudovanie diela (bod 5). Teda už v čase vydania rozhodnutia o povolení na zriadenie vodohospodárskeho diela sa predpokladalo majetkoprávne vysporiadanie pozemkov, ku ktorému však nedošlo. Poukázala ďalej na to, že podľa kolaudačného rozhodnutia č. PÚS/1984 zo dňa 08.03.1984, žiadateľ na jednaní nepredložil podklady, ktoré by preukazovali vlastnícke alebo iné práva k pozemkom, na ktorých bola realizovaná výstavba, preto bolo konanie o kolaudácii stavby prerušené. Až následne žiadateľ predložil súhlas so vstupom na pozemky, ktoré ale udelil Štátny majetok Prešov, ktorý však nebol ani vlastníkom a ani nájomcom pozemkov. Preto takýto súhlas je potrebné považovať za nezákonný a nedostatočný. Zo strany žiadateľa išlo jednoznačne o obchádzanie zákona. V dôsledku toho spochybňuje platnosť kolaudačného rozhodnutia, pre kolaudáciu tejto stavby neboli splnené všetky zákonné podmienky, a teda ide o nelegálnu stavbu, postavenú na cudzom pozemku, ku ktorému nemohlo vzniknúť právo vyplývajúce zo zákonného vecného bremena. Ďalej

poukázala na to, že už v minulosti v iných podobných prípadoch sa domáhala zápisu zákonného vecného bremena do katastra nehnuteľností, avšak na základe protestu prokuratúry správa katastra vykonala výmaz už zapísaných vecných bremien. Z odôvodnenia protestu prokurátora je pritom zrejmé, že ani prokurátor nepovažoval záver o vzniku zákonného vecného bremena za správny.

4. Na pojednávaní konanom dňa 5.5.2016 žalobkyňa podala návrh na prerušenie konania do právoplatnosti rozhodnutia vo veci Okresného súdu Prešov pod sp.zn. 11C/87/2015, keďže sa v tomto konaní rovnako vedenom voči žalovanému riešili sa v obdobnom prípade totožné právne námietky žalovanej strany vznesené aj v tomto konaní.

Súd návrhu vyhovel a uznesením zo dňa 5.5.2016 konanie prerušil.

5. Dňa 14.6.2018 podala žalobkyňa návrh, aby súd v prerušenom konaní pokračoval, keďže vo veci tunajšieho súdu sp.zn. 11C/87/2015 bolo právoplatne rozhodnuté. Poukázala na to, že v tomto konaní bolo ustálené, že v prospech žalovaného neexistuje zákonné vecné bremeno - právo stavby, teda žalovaný užíva nehnuteľnosti zastavané touto stavbou bez právneho dôvodu, keďže tu neexistuje ani iný právny dôvod, pre ktorý by bol oprávnený pozemok žalobkyne užívať. Zároveň žalobkyňa rozšírila žalobný návrh s tým, že znaleckým posudkom č. 103/2017 Ing. Jančoka, vypracovaným vo veci 8C 76/2016 (spor Degro c/a Mesto Prešov) bola určená všeobecná hodnota nájmu za užívanie obdobných pozemkov na sumu 7,204 Eur/m². Vzhľadom na to, že ide o nájom za obdobné pozemky, žalobkyňa týmto si uplatňuje navyše nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 14.06.2016 do 14.06.2018 vo výške 7,204 Eur /m². Výmera užívaná žalovaným je 97m², výška bezdôvodného obohatenia za výmeru prislúchajúcu podielu žalobkyne je $97/2 \times 7,204 \text{ Eur} = 349,39 \text{ Eur/ročne}$. Za obdobie od 14.06.2016 do 14.06.2018 je výška bezdôvodného obohatenia $349,39 \text{ €} \times 2 = 698,78 \text{ Eur}$. Žiadala priznať aj príslušenstvo a to 5 % ročný úrok z omeškania od doručenia zmeny žaloby žalovanému do zaplatenia.

6. Na pojednávaní konanom dňa 17.9.2018 súd pripustil zmenu žalobcu tak, že „Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi titulom bezdôvodného obohatenia sumu 116,40 eura s 5,05 % úrokom z omeškania ročne od 23.3.2015 do zaplatenia a sumu 698,78 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 17.8.2018 do zaplatenia.“

7. V práve na záverečnú reč žalobkyňa aj žalovaný zotrvali na svojich predchádzajúcich tvrdeniach s tým, že žalovaná strana uviedla, že ohľadom znaleckých posudkov určujúcich všeobecnú hodnotu nájmu za užívanie obdobných pozemkov s nimi súhlasí ako aj s vyčísleniami a sumami nárokov.

Žalovaný prehlásil, že napriek právnomu názoru Okresného súdu Prešov a Krajského súdu v Prešove žalovaný má za to, že nárok žalobkyne je potrebné posúdiť buď podľa ustanovenia § 37a zákona č. 138/1973 Zb. o vodách, ktorý je špeciálnym predpisom alebo podľa ustanovenia § 20 zákona č. 442/2002 Z.z. a v zmysle týchto oboch zákonov, sú nároky žalobkyne prekludované alebo premlčané. Navyše k obmedzeniu vlastníckeho práva došlo momentom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o povolení stavby v roku 1976, podľa názoru žalovaného nie je možné odškodňovať každého právneho nástupcu, keďže žalobkyňa sa stala vlastníčkou nehnuteľnosti, na ktorej sa nachádza vodohospodárska stavba vo verejnom záujme približne v roku 2007-2010.

8. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov: výpis z listu vlastníctva č. XXXXX z XX.X.XXXX kat.úz. I. vrátane náčrtku, znalecký posudok Ing. Dušana Kvasku č. 106/2013 vo veci Okresného súdu Prešov sp.zn. 12C 79/2011, predžalobná výzva, pokus o zmier z 23.7.2014, kolaudačné rozhodnutie Východoslovenského krajského národného výboru v Košiciach o dňa 8.3.1984, rozhodnutie o povolení na zriadenie vodohospodárskeho diela z 22.3.1976, zápisnica zo dňa 4.3.1976, rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 16.10.2015 č.k. 11C 87/2015-30, rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 24.5.2017 č.k. 11C/87/2015 - 120, rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdzujúci predmetný rozsudok zo dňa 6.3.2018 č.k. 9Co/129/2017-175, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.6.2014 č.k. 3co/56/2014-218 vo veci Okresného súdu Prešov sp.zn. 17C/8/2010 a zistil tento skutkový stav:

9. Podľa LV č. XXXXX kat. úz. I., obec I., okres I. žalobkyňa je vedená ako podielová spoluvlastníčka nehnuteľnosti parc. č. KN XXXXX/XX orná pôda vo výmere 1170 m² v podiele 1 k celému pozemku., na pozemku sa nachádza vodohospodárske dielo - kanalizačný zberač.

10. Podľa zápisnice zo dňa 4.3.1976 konaného v zasadacej miestnosti žalovaného o priebehu ústneho vodohospodárskeho konania stavby „I. - C. G. Q.. C. A. I. - C. C. R. Q.. C.“, ktoré bolo vypísané vyhláškou ONV odboru poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva pod č. Pôd XXXX/XX zo dňa 17.2.1976 konštatovalo sa, že pre majetkoprávne usporiadanie pozemkov v súvislosti s predmetom výstavby je potrebné získať pozemky aj pre objekt, ktorý je zriadený na predmetnej nehnuteľnosti žalobkyne - predtým vlastnícky patriacej právnym predchodcom žalobkyne.

11. Rozhodnutím Okresného národného výboru v Prešove, odbor poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva zo dňa 22.3.1976 č.: Pôd XXXX/XXXX bolo vydané povolenie žalovanému ako investorovi na zriadenie vodohospodárskeho diela Prešov - Sekčov, kanalizácia I. stavba - podľa spracovaného úvodného projektu Hydroprojektom Ostrava arch. č. OK-75-33 v rozsahu ako je uvedené v technickom popise. Toto rozhodnutie zároveň obsahuje aj povolenie na vyvlastnenie potrebných nehnuteľností a prístup k nim podľa § 37 ods. 2 zákona o vodách v rozsahu potrebnom na vybudovanie povoleného vodohospodárskeho diela, ak ich nemožno získať dohodou.

12. Dňa 8.3.1984 vydal Východoslovenský krajský národný výbor v Košiciach, Odbor poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva č. XXX/XXXX - VV kolaudačné rozhodnutie o povolení k užívaniu stavby Prešov- Sekčov, kanalizácia 1ST, pričom bolo povolené právnomu predchodcovi žalovaného užívať stavbu Prešov - Sekčov, kanalizácia 1 stavba pozostávajúca z kanalizačného zberača G, kanalizačného zberača G VI. V rozhodnutí sa uvádza, že sa dňa 22.10.1983 konalo kolaudačné jednanie, na ktorom boli kontrolované podmienky rozhodnutia o prípustnosti stavby č. Pôd XXXX/XXXX o dňa 22.3.1976, ktoré vydal ONV OPLVH Prešov. Pri kontrole bolo zistené, že stavba bola realizovaná v zmysle stavebného povolenia a drobné vady a nedostatky zistené pri preberacom konaní boli už odstránené. Uvádza sa však, že žiadateľ na jednaní ani nepredložil podklady, ktoré by preukazovali vlastnícke alebo iné práva k pozemkom, na ktorých bola realizovaná výstavba kanalizačnej stoky G.

13. Podľa znaleckého posudku Ing. Dušana Kvasku č. 106/2013 zo dňa 22.9.2013 vo veci Okresného súdu Prešov sp.zn. 12C/79/2011, v ktorej veci bolo úlohou znalca určiť výšku bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1.3.2009 do 1.3.2011 a od 5.3.2011 do 5.3.2013, za užívanie umelého vodného toku Sekčov, ktorý tečie cez nehnuteľnosti parcely E KN č. XXX/X zapísanej na LV č. XXXXX, k. ú. I. o výmere 299 m² a E KN č. XXX zapísanej na LV č. XXXXX k. ú. I. o výmere 235 m², podľa vytyčovacieho náčrtu zo dňa 19.12.2011 vyhotoveného Q.. A. X. Č.. XXXXX a to vo výške trhovej hodnoty, ktorá hodnota bude zodpovedať sumám vynakladaným v danom mieste a čase za užívanie obdobných nehnuteľností spravidla formou nájmu a uviesť ďalšie skutočnosti, ktoré bude považovať vzhľadom na predmet konania a vykonané znalecké šetrenie za dôležité., znalec stanovil cenu za nájom 1,20 € / m² na rok. Podľa znaleckého posudku č. 103/2017 Ing. Jančoka, vypracovaného vo veci Okresného súdu Prešov sp.zn. 8C 76/2016 (spor Degro c/a Mesto Prešov) bola určená všeobecná hodnota nájmu za užívanie obdobných pozemkov na sumu 7,204 Eur/m² ročne. Žalovaný predmetné posudky nespochybnil, súd mal skutočnosti v nich uvádzané za nesporné, rovnako aj výpočet bezdôvodného obohatenia predloženej žalobkyňou.

14. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 16.10.2015 č.k. 11C/87/2015-30 súd zamietol žalobu žalobcu Q. Z. voči žalovanému o zaplatenie sumy 919,04 eura s prísl., pričom konštatoval, že žalovaný je vlastníkom, prípadne správcom kanalizačného zberača G, ktorý je súčasťou vodohospodárskej stavby „Prešov-Sekčov, kanalizácia, prvá stavba.“ Stavebné povolenie vydal ONV v Prešove, odbor poľnohospodárstva č. Pôd. XXXX/XXXX zo dňa 22.3.1976, ktorý v bode 4 povolil aj vstup na cudzie pozemky podľa § 37 zákona (zrejme zákona o vodách) v rozsahu potrebnom pre zabezpečenie prevádzky vodohospodárskeho diela a pre výkon dozoru (č. I. 123 spisu sp. zn. 17C 8/2010). V bode 5 je obsiahnuté povolenie na vyvlastnenie potrebných nehnuteľností podľa § 37 ods. 2 zákona č. 138/1973 Zb. v rozsahu potrebnom na vybudovanie povoleného vodohospodárskeho diela, ak ich nemožno získať dohodou (č.I. 123 spisu 17C/8/2010). Kolaudačné rozhodnutie o povolení užívania tejto stavby vydal Východoslovenský krajský národný výbor v Košiciach, odbor poľnohospodárstva, dňa 8.3.1984, pričom z odôvodnenia tohto kolaudačného rozhodnutia vyplýva, že žiadateľ predložil tunajšiemu odboru súhlasy vstupov na pozemky (č. I. 91 spisu sp. zn. 17C 8/2010). Uvedený kanalizačný zberač sa nachádza na časti parciel č. KN XXX, XXX A. XXX, ako to vyplýva z geometrického plánu Geodézie, a. s. Prešov č. 241-01-311-28-93. Konkrétne ide o diel 2 o výmere 123 m², diel 3 o výmere 28 m² a diel 152 o výmere 258 m² z parcely č. KN XXX, diel 1 o výmere 36 m² a diel XXX o výmere 4 m² z parcely č.

KN XXX a diel 57 o výmere 104 m², diel 91 o výmere 99 m² a diel XX o výmere 82 m² z parcely č. KN XXX. Medzi účastníkmi táto skutočnosť je nesporná. Žalobca je spoluvlastníkom parcely č. KN XXX - ornej pôdy o výmere 1 137 m² v podiele 1, čo je preukázané LV č. XXX, kat. úz. C.. Žalobca vlastní aj podiel 2/3 k parcelám č. KN XXX - ornej pôdy o výmere 1 630 m² a KN XXX - ornej pôdy o výmere 907 m², ktoré sú zapísané na LV č. XXXX, kat. úz. C.. Uvedené podiely nadobudol žalobca dedením po svojej sestre N. Z., zomrelej v r. 2005. Je to zrejme aj z príslušných výpisov z LV, kde je uvedený ako titul nadobudnutia uznesenie sp. zn. 26D 2707/2005. V minulosti bola uzatvorená aj nájomná zmluva medzi právnou predchodkyňou žalobcu N. Z. ako prenajímateľom a Východoslovenskými vodárňami a kanalizáciami, š. p. Košice ako nájomcom, pričom bolo vychádzané z už spomínaného geometrického plánu s tým, že na ploche o výmere 1 009 m² sa nachádza kanalizačný zberač G a účastníci si touto zmluvou dohodli nájomné po 3,50 Sk/m² ročne, čo predstavovalo sumu 2 509 Sk ročne (č. l. 10 spisu sp. zn. 17C 8/2010). Po smrti N.B. Z. žalobca bol v jednaní so žalovaným ohľadom zmeny nájomnej zmluvy, pričom požadoval vyššie nájomné, s čím však žalovaný nesúhlasil, a preto žalobca listom zo dňa 5.9.2007 mu vypovedal nájom (č. l. 14 spisu sp. zn. 17C 8/2010). Žalobca si už v spomínanom konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 17C/8/2010 uplatnil voči žalovanému nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia, na základe už popísaného skutkového stavu a to za obdobie od 1.1.2008 do 15.12.2009 s výškou nájomného 1,04 Eur/m²/rok, pričom pri výške nájomného vychádzal zo znaleckého posudku znalca z odboru stavebníctva Ing. Milana Vinklera č. 170/2006 zo dňa 22.10.2006 (č.l. 15 spisu sp. zn. 17C 8/2010). Znalec vypočítal všeobecnú hodnotu predmetných pozemkov podľa metódy polohovej diferenciacie a následne podľa vzorca, ktorý je v prílohe č. 3 písm. G vyhlášky č. 492/2004 Z.z. vypočítal všeobecnú hodnotu ročného nájomného za dané pozemky spomínanou sumou 1,04 Eur za 1m² ročne. Žalovaný pritom na pojednávaní uviedol, že voči tomuto výpočtu nájomného nemá výhrady. Súd v danom prípade poukázal na to, že bolo potrebné predovšetkým posúdiť, či vlastníkovi dotknutých pozemkov (žalobcovi alebo jeho právnej predchodkyňi) vzniklo zákonné vecné bremeno obmedzujúce ich v ich vlastníkom práve.

Podľa názoru súdu, aj keď § 37a bol zavedený do zákona o vodách až 1.10.1995, teda po výstavbe kanalizačného zberača, zákonné vecné bremeno v zmysle § 37a ods. 3 citovaného zákona platí aj v tomto prípade. Oprávňuje totiž zriaďovateľa a prevádzkovateľa vodohospodárskej stavby nielen k zriadeniu, ale aj prevádzkovaní takej stavby vo verejnom záujme, ktorý v prípade kanalizačného zberača je nepochybne daný. K obmedzeniu vlastníckeho práva žalobcu teda výstavbou a prevádzkovaním tohto zberača dochádza, ale na právnom podklade, vznikom zákonného vecného bremena podľa vyššie citovaných právnych predpisov. Nemožno preto dospieť k záveru o bezdôvodnom obohatení žalovaného. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca bol toho názoru, že žalovaný užíva jeho pozemok bez právneho dôvodu, s čím sa však súd vzhľadom na vyššie uvedený záver nestotožnil, keďže žalovaný užíva pozemok na základe zákonného vecného bremena, žalobu zamietol.

15. V dôsledku odvolania voči tomuto rozhodnutiu súd druhej inštancie, ktorý považoval právne závery za neprípustnú priamu retroaktivitu práva, uložil súdu prvej inštancie zaoberať sa tým, či nevzniklo obmedzenie vlastníckeho práva žalobcu v zmysle § 37 ods. 1 písm. b) zákona č. 138/73 Zb. a taktiež aj s námietkou žalobcu v relevantnosti kolaudačného konania a rozhodnutia.

16. Následne súdu rozsudok zo dňa zo dňa 24.5.2017 č.k. 11C/87/2015 - 120 žalobe v podstate v celom rozsahu vyhovel, pričom ustálil, že žalobcovi ani jeho právnej predchodkyňi nevzniklo zákonné vecné bremeno podľa § 37a zákona č. 138/1973 Zb., nakoľko v tomto smere je viazaný vysloveným právnym názorom súdu druhej inštancie, ale mal tiež za to, že nedošlo ani k nútenému obmedzeniu vlastníckeho práva v zmysle § 37 ods. 1 písm. b) citovaného zákona. Navyše súd sa plne stotožnil aj s právnym názorom vysloveným v súdnom konaní 17C/8/2010. Ustanovenie § 20 ods. 1 zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách neupravuje zákonné vecné bremeno, ktoré by zodpovedalo právu prevádzkovateľa na užívanie pozemku.

Súd teda konštatoval, že žalovaný tým, že má svoju stavbu postavenú na pozemku, ktorého žalobca je spoluvlastníkom, užíva túto časť pozemku bez právneho dôvodu. Nepochybne v takom prípade dochádza u neho k bezdôvodnému obohateniu, ktoré predstavuje primerané a obvyklé nájomné. Bezdôvodné obohatenie totiž vzniká nielen v prípade, ak sa protiprávne rozmnoží majetok obohateného, ale aj vtedy ak sa doterajší majetok nezmenšil, hoci by k tomu došlo, keby obohatený plnil svoje povinnosti (R 25/1986). Súdny už vo viacerých svojich rozhodnutiach dospeli k názoru o kvantifikácii bezdôvodného obohatenia pri užívaní nehnuteľnosti bez právneho dôvodu tak, že zodpovedá sumám vynakladaným v danom mieste a čase na užívanie obdobných nehnuteľností spravidla formou

nájomného (napr. rozsudky Najvyššieho súdu ČR 33Odo 412/05, 25Cdo 845/99, 33Odo 668/02, 33Odo 335/04).

17. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 6.3.2018 č.k. 9Co/129/2017-175 bol potvrdený predmetný rozsudok vo vyhovujúcom výroku s tým, že zistenému skutkovému stavu, ani právnym predpisom naňho aplikujúcim nemôže zodpovedať iný výklad ako ten, že vecné bremeno vzniká len k tým vodohospodárskym stavbám, ktoré budú zriadené po účinnosti zákona. K výkladu tejto úpravy, ako k nemu dospel žalovaný, t.j. že zákonodarca mienil zaviesť úpravu spoločenských vzťahov existujúcich v čase nadobudnutia účinnosti zákona by bolo možné dospieť len pri obdobnej úprave, na ktorú zákonodarca odkázal v dôvodovej správe k zákonu č. 199/1995 Z.z., t.j. v úprave v tom čase danej prechodnými ustanoveniami v zákone č. 79/1975 Zb. a 67/1960 Zb.

Podľa druhoinštančného súdu teda zákonné vecné bremeno zákonom č. 199/1995 Z.z. v konkrétnom prípade nevzniklo. Rovnako v konkrétnom prípade nevzniklo vecné bremeno ani na základe ust. § 20 Zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a kanalizáciách v znení účinnom v rozhodnom období, t.j. v období, za ktoré bolo bezdôvodné obohatenie nárokované. Pokiaľ žalovaný poukazoval na ust. § 20 ods. 4 tohto zákona, je potrebné uviesť, že každé zákonné ustanovenie je potrebné vykladať celistvo, nie izolovane. Ods. 4 § 20 tohto zákona upravuje právo na primeranú náhradu za nútené obmedzenie užívania nehnuteľnosti. O aké obmedzenie ide, vyplýva z ods. 1 tohto zákonného ustanovenia, podľa neho prevádzkovateľ je oprávnený v nevyhnutnej miere vstupovať na cudzie pozemky, v súvislosti s činnosťami v tomto ustanovení uvedenými, t.j. umožňuje iba zaistenie prístupu. Vstupovanie v nevyhnutnej miere zaiste nie je pretrvávajúci stav existencie stavby kanalizačného zberača. Okrem toho, ak by aj ust. §20 ods. 1 obsahovalo formuláciu, z ktorej by sa dalo dedukovať, že ním zákonodarca mienil upraviť aj obmedzenia inej kvality v zmysle zásahu do vlastníckych práv, napr. umiestnenie stavby, platí, že by mali platiť len na tie stavby, ktoré budú zriadené po účinnosti zákona. Vyplýva to z toho, že zákonodarca v ust. § 42 ods. 6 tohto zákona výslovne uviedol, že oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam, ako aj obmedzenia ich užívania, ktoré vznikli pred účinnosťou tohto zákona zostávajú zachované, čo nie je možné vyložiť inak ako tak, že režim skôr vzniknutých obmedzení nie je novou úpravou dotknutý. Odvolací súd súhlasí so žalobcom v priebehu konania prezentovaným názorom o tom, že ak by sa pripustilo, že účinnosťou zákona č. 442/2002 Z.z. vznikli oprávnenia podľa § 20 ods. 1 zákona ku všetkým, aj v čase účinnosti zákona existujúcim vodohospodárskym stavbám, potom by ust. § 42 ods. 6 nemalo opodstatnenie.

18. Na základe takto zisteného skutkového stavu súd právne uzatvára:

19. Predmetom konania je nárok žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. OZ.

20. Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

21. Podľa § 451 ods. 2 OZ bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Bezdôvodné obohatenie vzniká aj vtedy, ak sa doterajší majetok nezmenšil, hoci by k tomu došlo, keby bol obohatený plnil svoje povinnosti.

23. Vo vzťahu k právnemu posúdeniu veci súd poukazuje na ustálenú prax súdov vyslovenú okrem iného aj v rozhodnutiach tunajšieho súdu sp.zn. 17C/8/2010 a 11C/87/2015, keďže sa týkali práv podielových spoluvlastníkov nehnuteľností zastavaných predmetným vodohospodárskym dielom, ktoré na základe výkresovej dokumentácie zasiahlo aj parcelu žalobkyne.

24. Podľa § 37 ods. 1 zákona č. 138/1973 Zb. v znení platnom a účinnom v čase zriadenia predmetného vodohospodárskeho diela, správcovia (vlastníci, užívatelia) nehnuteľností sú povinní bez náhrady:
a/ umožniť osobám, ktoré sa preukážu príslušným preukazom na vodohospodárky dozor, vstupovať za účelom jeho výkonu na nehnuteľnosti a do objektov, pokiaľ na to nie je potrebné povolenie podľa osobitných predpisov

b/ trpieť na svojich nehnuteľnostiach za podmienok určených vodohospodárskym orgánom umiestňovanie a udržiavanie vodočtov, vodomerov, vodných značiek, označujúcich najvyššie, prípadne najnižšie povolené vzdutie vody a iných zariadení potrebných na účely vodného hospodárstva. Podľa § 37 ods. 2 citovaného zákona, pokiaľ je to potrebné na výkon oprávnenia plynúceho z rozhodnutia vodohospodárskeho orgánu, najmä na vybudovanie alebo prevádzku vodohospodárskych diel, ďalej na prieskumné a iné odborné práce nevyhnutne potrebné na účely vodného hospodárstva, na výkon správy vodných tokov, na vyhľadávanie a zabezpečovanie zásob podzemných vôd, ako aj na umožnenie prístupu k vodám za účelom ich všeobecného používania a na zriadenie vodovodných alebo kanalizačných prípojk, možno potrebné nehnuteľnosti alebo práva k nim vyvlastniť, ak ich nemožno získať dohodou.

25. Súd konštatuje a jednak niet dôvodu, aby sa odklonil od ustálenej praxe súdov v obvode tohto krajského súdu, a jednak rovnako aj bez toho zdieľa tento právny názor o neprípustnej priamej retroaktívite práva, že ak § 37a vyššieuvedeného zákona o zákonnom vecnom bremene bol zavedený do zákona o vodách až po 1.10.1995, teda po výstavbe kanalizačného zberača na pozemku žalobkyne, zákonné vecné bremeno v takomto prípade nemohlo vzniknúť.

Je nepochybné, že o tejto skutočnosti, že stavia dielo na pozemkoch, ktoré mu vlastnícky nepatria, zriaďovateľ diela vedel, o čom svedčí aj obsah vydaného povolenia z roku 1976, ktoré jednoznačne konštatuje, že na základe tohto povolenia môže zriaďovateľ vodohospodárskeho diela začať konanie o vyvlastnení pozemkov, ktoré ním budú zastavané., teda štátny orgán predpokladal a vychádzal z toho, že je potrebné tieto pozemky majetkovoprávne vysporiadať., teda, že nie je v súlade ani s vtedajším právom platným vo vzťahu k vlastníctvu fyzických osôb, aby sa zriadilo stavebné dielo bez vysporiadania vlastníckych pomerov na pozemkoch. To, že zriaďovateľ tohto vodohospodárskeho diela stavbu zriadil na pozemkoch, ktoré mu - teda v tom čase štátu - keďže sa jednalo o stavbu vo verejnom záujme - čo súd nepopiera a rešpektuje - vlastnícky nepatrili a neuskutočnil žiadne právne kroky k vyvlastneniu nehnuteľností príp. odkúpenia nehnuteľností, hoci vedel o tejto svojej povinnosti najmenej z tohto povolenia, vytvoril nezákonný právny stav voči vlastníkom nehnuteľností.

Rovnako je nepochybné, že aj v kolaudačnom rozhodnutí sa konštatuje, že dokumentácia zriaďovateľa neobsahuje podklady, ktoré by preukazovali jeho vlastnícke alebo iné práva k nehnuteľnostiam zastavaným vodohospodárskym dielom, teda aj v roku 1984 vtedajšie štátne orgány poukazovali na tento právny nedostatok výstavby diela., ani to však zriaďovateľa diela neprímalo k tomu, aby zadosťučinil vtedy platnému právu vlastníkov a navrhol im odkúpenie nehnuteľností resp. požiadal o ich vyvlastnenie za náhradu.

Až následne po roku 1989 zákonodarca novelou zákona o vodách v § 37a zriadil zákonné vecné bremeno v prípade takýchto stavieb., avšak ako bolo už konštatované skoršími rozhodnutiami súdov, v záverečných ustanoveniach neaplikoval na už zriadené stavby a diela retroaktívitu práva a keďže zákon o vodách je hmotnoprávnym predpisom, platí všeobecne uznávaný princíp platnosti hmotnoprávných predpisov platných a účinných v čase zriadenia diela., a na toto dielo sa toto právne ustanovenie nevzťahuje. Žalovaný, hoci vedie množstvo obdobných súdnych sporov, nepresvedčil súd v svojej právnej argumentácii a hoci zastáva verejný záujem, je v tomto prípade potrebné ho vyvažovať právom individuálnych vlastníkov, pretože nekonal v súlade s platným právom nielen od roku 1976 do 1984, ale ani v neskoršom období a nič nebráni žalovanému, aby predmetné nehnuteľnosti dodatočne majetkovoprávne vysporiadal, pokiaľ nebude iniciovať iné právne a praktické riešenie predmetného právneho problému s vodohospodárskymi dielami zriadenými do roku 1995 na pozemkoch majetkovo nevysporiadaných.

Súd v tomto prípade, aj keď ide o verejný záujem, prihliada k tomu, že to bol zriaďovateľ diela, ktorý jednoznačne nekonal v zmysle aj vtedy platného práva a individuálni vlastníci, ktorí zostali jeho konaním poškodení v možnosti užívania nehnuteľností, ničím neprispeli k tomuto nezákonnému stavu. V daných prípadoch v prvom rade práve ten, kto reprezentuje verejný záujem, musí v právnych vzťahoch voči fyzickým osobám rešpektovať ich práva, ak chce, aby autorita práva a zákona bola rešpektovaná týmito osobami.

Keďže teda nevzniklo zákonné vecné bremeno a neboli vzťahy medzi žalobkyňou a žalovaným žiadnym právnym relevantným spôsobom v zmysle OZ upravené, žalovaný užíva nehnuteľnosť žalobkyne bez právneho dôvodu tak, ako to už konštatovali rozsudky súdov vydané v obdobných právnych veciach a žalovaný sa týmto na úkor žalobkyne bezdôvodne obohacuje a je povinný toto obohatenie vydať v rozsahu trhového nájomného za tento druh nehnuteľnosti v čase a mieste rozhodnom pre uplatnený nárok.

26. Predmetom žaloby je obdobie od 23.3.2013 do 23.3.2015, kde žalobkyňa si vyčíslila nároky z bezdôvodného obohatenia vo výške 116,40 eura a obdobie od 14.6.2016 do 14.6.2018, kde si vyčíslila svoje nároky na základe znaleckého posudku č. 103/2017 Ing. Jančoka vypracovaného vo veci 8C/76/2016 vo výške 698,78 eura.

Keďže žalovaný ani jeden z posudkov, z ktorých vychádzala žalobkyňa pri vyčíslení svojich nárokov, nespochybnila a proti nim nevzniesol námietky, súd považoval tieto zistenia znaleckých posudkov za preukázané a z nich aj vychádzal a rovnako považoval za nesporné aj vyčíslenia výšky bezdôvodného obohatenia.

27. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

28. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v platnom znení je výške úrokov z omeškania o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

29. Keďže žalobkyňa si uplatňuje úrok z omeškania odo dňa podania žaloby na súd t.j od 23.3.2015 u nároku vo výške 116,40 eura v zákonnej výške 5% ročne, súd nárok ako dôvodný priznal.

Pokiaľ si žalobkyňa uplatňuje úrok z omeškania zo sumy 698,78 eura od doručenia zmeny žaloby žalovanému do zaplatenia, t.j. od 17.8.2018 v zákonnej výške 5% ročne, taktiež tento nárok ako dôvodný priznal.

30. Preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

31. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 CSP a 262 CSP, podľa ktorých, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Súd ustaujuje, že žalobkyňa mala vo veci plný úspech a preto jej priznal nárok na 100% náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresný súd Prešov. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha. (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 CSP).